

Vormorgunum!

Vorid er ári efa laing skemtilegastli
líni ársins. Aldrei býr náttúra
sig feggurri búningi en þá, þegar
hinn leysistur himinn langa veður
dvala, endarnard nýjnu kröflum
og nýrri segurd. Aldrei þinnun veir
eins vel vorsd huna, eins og á morgun
anna, þegar sólin er nýlega rúmin.

Uppá morgunhimninu, og varpar ein
um sinum yfir lög og lög. Nær og þgar
heyrnum ver söng fuglanna, sem í
hausi flutta sig burt til heitu landanna,
þar sem sífellt ríkir sól og sumar, en
er nú kominn aftur til þess að skunta
mönnum með söng sinum, og auka
vörð þriunradskite vorsins. Þvert, sem
vör lítum, sjáum ver unga nýgræðingum
leggja sig uppi úr grasrólinni, og þá er
einsof hann vilji segja: Litna mig, og
er nú enn þá svo undur lítill og veiteburd.

en brádur verð ég slótt, og þú munt
hafa skemmtur af að skoða listkerid mitt og
segurð. Ég er vissulega ekki ólúðga barn
skaparans, sem öllu gætur líf og næringu.
Nú eftir fello hlidunum Steyrast
bláfarin lokir, og það er ein og þeir
ídi af fjöru og kálinu yfir þér að hafa
loksins brótid af sér Klakabörðun,
sem svo lengi höfdu hamlad þeim
frá þér að komast leidar sinnar.

Nú heyrast þeir hvor vid annan að komast
sem fyrst að Latemarkeinu. Alstadar út um
nagan sjáum vér kríkferadinn dreifa
sér. Þáruvel á skepinum má sjá, að
þar gleðjast af vör komunni. Litlu börnin
þláru léttilega og ánægð við hlid mætra
sinna. Þau hafa enn ekki aföðru en gödu
að segja, ef til vill er þetta fyrsti morguninn,
sem þau lifa. Gleimur á bazarþolum
leika litlu börnin sér. Þau ^{urðu} til þess
að fara snemma á fætur til þess að

geta komist sem fyrst út í góða veðrið.
Þau eru innilega gláð yfir þér, að mi
er loks tíð marg þráða vor komist. Þau
taka undir með fuglum og syngja,
og ósjálfrátt syngja bæði börnin og fuglarnir,
gudi lofsöng. Voridá svo vel við hina hreinu
og glöðu barnslund. Að minni skodun
er áskan ekki annað en sól þar þar vor-
morgun, sem líður, að sínu leyti, eins
þjótt, og slundum áður en varir. Heill
þér áskan, heill þér vor. Þjótt.

Það er mikil breyting, sem náttúran
tekur á vorin frá þér á veturna. Ég kom
snemma út vormorgun einn, veður
var lítið þegurstar lofn og ~~heilvæðing~~. Þó þú var
að koma upp á bak við fjöllin þin
megin fjárdarins eins og skinnandi
húttur, og féllu geistar þinnar á fjalla bind-
ana á mót, svo að þeir virtust gyllir, þar
sem þeir báru við bláan himininn. Þó þú
sem áður var hvít af snjó og signarleg, en

þó gróðurhlit, var orðin breytt; snjórinur var
að hverfa, en ísladinn voru dái litlir fjöðing-
ar að vana uppi, til þess að þekja hina gróður-
litlu jörðu. Þótt þeir væru litlir, þá báru þeir
samt vott um, að allt var að vakna af vetr-
ardvalanum. Þá þó vel fjöðin höfðu breyst,
snjórinur var að minna í þeim, og þá kom
í ljós Blökkurái lísurinn, sem gjörir þau
svo falleg. Fuglarnir ~~seya~~ um haustid
kvæddu oss, þegar þeir fóru til heitu landanna
til þess að dvæla þar um veturinn, voru komnir
í og umkringfdu mig, sungu sögu ljóðin sín
og hoppuðu, og slugu svo kátir frá einum
stadi til annars. Þerzþósa.

Vormorgunarnir ~~er~~ einnradilega skemtileg,
þegar allt er í brennka og er að farast fram á
þróttaskeidid. Allt fagnar sólaruppljóskunum
bláinn, sem höfðu orðid að drýgja höfðisþy-
ar hin hvarf af loftinu, fagna mig komu hennar
og breiða út blóð sín til þess að njóta sem best
ylgeisla hennar. Fuglarnir fylla loftid indalann

singklit Vjgrádingurinn litli reynt að leggja
sig uppi hjá sinu stránum, til þess að njóta líka
morgundýrdarinnar. Fjallshlidarnar glitra
í morgundögginum, og um hólva og þóð dreift
þe'nadurinn sér, fagnandi vorblidunni. Þótt
in eru sem skuggsjá, í þeim kemur fram
mynd af öllu, sem umhverfis er. En yfir
öllu hveljist himininn heidur og blár.
Sum stadar sjást gullrand ský á loftinu,
það er morgunrodinn. Hildur.

Enginn tími er um, þú fallinn til þess
Dvæla oss til um hugum þess sem heit friðvaka
vor, það verpar ljósi yfir oss líf vort. Þótt að einu
við að heyrja þetta einu orð, þarist líf oss, og hjörku
vort fyllast gleði, þegar að það, sem legid hefir í dvölu
veturinn lifnar á ný. Þótt og hel missa völd
þess. Fjallarnir eru á líti þarveg sínum, og
hindur marlaus skoppar litli þá kuririnn heit
af hæl midur eftir hlidunni. Tinn, engin og skóg
arnir, allt verður hvanngraut, og hin fjölbreyttu
sma blóm sitja sem perlar á himnum grana sum

